

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.182/2007/4.szám

A Szegedi Ítéltábla az S.B.G. & K. Budapesti Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Germus Gábor ügyvéd) által képviselt **(felperes neve, címe)** székhelyű felperesnek - a Dr. Ugrai Péter ügyvéd által képviselt **(alperes neve, címe)** alatti székhelyű alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2007. március 23-án kelt 2.G.40.277/2006/7. számú ítéletével szemben az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.200.000,- (Kettőmillió-kettőszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2003. június - 2004. január között öt alkalommal, összesen 357.360,17 EURO értékű árut szállított az alperes részére. A teljesítésről kiállított számlákat az alperes befogadta, azokat nem kifogásolta meg, csupán a fizetési felszólítást követően 2004. december 13-án kelt levelében kért számlaegyeztetést. Mivel az alperes tartozását nem egyenlítette ki, a felperes felszámolási eljárást kezdeményezett, tekintettel arra, hogy időközben az alperes saját maga ellen már felszámolást indított, az eljáró bíróság a felperes kérelmére indult eljárást megszüntette, és igényét továbbította a felszámolónak.

A felszámoló a 2005. február 3. napján kelt levelében tájékoztatta a felperes jogi képviselőjét, hogy a követelést nem veszi nyilvántartásba. Felhívta, hogy csatolja meghatalmazását, igazolja a meghatalmazó cégjegyzési jogosultságát, valamint a nyilvántartásbavételi díj befizetését. A 90012070 számú számlával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a becsatolt okirat kiállítási dátuma eltér az alperesnél fellelhető példányon szereplőtől, és kérte, a felperes nyilatkozzon az alperes számlázással kapcsolatos korábbi észrevételére is. A felhívásra a felperes nyilatkozatot nem tett, a felszámoló ugyanakkor a követelést, mint vitatott hitelezői igényt elbírálás végett nem nyújtotta be a bírósághoz.

A felszámoló bíróság 2005. március 24-én az alperes kérelmére egyezségi tárgyalást tartott, melyről a felperest nem tájékoztatták. Az adós a bíróság által jóváhagyott egyezségben az egyezségkötésbe bevont két hitelező követelésének 100 %-os kiegyenlítését vállalta. A Csongrád Megyei Bíróság az egyezséget jóváhagyta és a 2005. április hó 15. napján jogerőre emelkedett 9.Fpk...../16-II. számú végzésével a felszámolási eljárást az alperes megszüntetése nélkül befejezetté nyilvánította.

A felperes 2005. szeptember 9-én újabb felszámolási eljárást kezdeményezett az alperes ellen a Csongrád Megyei Bíróságnál 9.Fpk..... szám alatt. Az elsőfokú bíróság 7. sorszámú végzésével ezt az eljárást soron kívül megszüntette, mert álláspontja szerint a felszámolási eljárást is szabályozó és többször módosított 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 41. § (1) bekezdésének második mondata kizárja, hogy a korábbi felszámolási eljárásba hitelezőként be nem jelentkezett felperes követelését utóbb érvényesíthesse. A felperes fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban a Szegedi Ítéltábla a 2006. április hó 3. napján kelt Fpkf.I...../2006/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Kiemelte, hogy a felperes követelése tekintetében nem áll fenn a Cstv. 41. § (1) bekezdésében írt korlátozás, mert az előző, egyezséggel zárult felszámolási eljárásban érvényesítette igényét, mely a felszámoló mulasztása folytán nem került elbírálásra. Az újabb felszámolási eljárás iránti kérelem azért volt megalapozatlan, mivel az alperes a fizetési felszólításra írt válaszában vitatta a felperes követelését, ezért a jogosult követelését peres eljárás keretében érvényesítheti.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 357.360,17 EURO és késedelmi kamatai megfizetésére. Előadta, hogy a kiszámlázott árukat az alperesnek szállította, aki azt birtokba vette, a számlákat befogadta, de azok ellenértékét nem fizette meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes a Cstv. 41. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre figyelemmel követelését már nem érvényesítheti. Másodlagosan vitatta a követelés összecszerűségét arra hivatkozással, hogy a felperes a felszámoló felhívása ellenére nem bizonyította követelését, nem adott magyarázatot arra, miért térnek el a peres felek birtokában lévő számlák adatai. Álláspontja szerint a számlamásolatok önmagukban a követelés fennállását, a számlák kiállításának alapját képező áruk megrendelését és azok alperes általi átvételét, a teljesítés megtörténtét nem igazolják.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 43.844,40 EURO-t és ennek 2003. október 14. napjától, 580,65 EURO-t és ennek 2003. október 15. napjától, 19.252,52 EURO-t és ennek 2003. október hó 30. napjától, 75.576,6 EURO-t és ennek 2004. január hó 28. napjától, 85.749,53 EURO-t és ennek 2004. február hó 28. napjától, valamint 132.365,47 EURO-t és ennek 2004. május hó 15. napjától a kifizetés napjáig járó, minden naptári félév teljes idejére az Európai Központi Bank által meghatározott, az érintett naptári félévet

Gf.I.30.182/2007/4.szám

megelőző utolsó napon érvényes irányadó kamatlábbal megegyező mértékű kamatát. Indokolásában megállapította, hogy a peres felek között létrejött szállítási szerződés

alapján a felperes által szállított árukról készült számlákat az alperes befogadta, de nem egyenlítette ki. Mivel a számviteli törvény szerint a számla hitelt érdemlően azonosítja az ügyletben résztvevő mindkét felet, alátámasztja a benne foglalt gazdasági eseményt, ezért azok befogadása azzal a következménnyel járt, hogy az adattartalmával szembeni bizonyítás az alperes kötelezettsége volt. A bíróság pontos és részletes felhívása ellenére az alperes írásbeli előkészítő iratát elkésve nyújtotta be, bizonyítási kérelmét pedig csak az ítélethozatalt megelőző tárgyaláson adta elő. Annak teljesítését a bíróság mellőzte, mivel álláspontja szerint nem volt akadálya annak, hogy az alperes ügyvezetője tanúkénti meghallgatását korábban kezdeményezze.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes követelésének bíróság előtti érvényesíthetőségét a Cstv. 41. § (1) bekezdésének második mondata kizárja, mivel azt hitelezői igényként az egyezséggel zárult felszámolási eljárásban nem érvényesítette. Utalt arra, hogy a felszámoló maga jogosult dönteni arról, valamely hitelezői igényt nyilvántartásba vesz-e vagy sem. Mivel a felperes regisztrációs díjat nem fizetett, a Cstv. 3. § (1) bekezdésének c) pontja alapján nem minősült hitelezőnek, ezért igényét a felszámoló nem volt köteles a Cstv. 46. § (6) bekezdése szerint a felszámoló bíróság elé terjeszteni. A felperes követelése nem minősült vitatottnak, mivel hiányosságai miatt érdemi elbírálásra alkalmatlan volt, ezért azt a felszámoló sem jogalapja, sem összecszerúsége vonatkozásában nem vizsgálta. Véleménye szerint a felperesnek aktívan kellett volna részt vennie követelése érvényesítésekor, azaz a Cstv. 46. § (6) bekezdésében előírt egyeztetési kötelezettség őt is terhelte. A felperes a felszámoló nyilvántartásba vételt elutasító levelére nem tett észrevételt, a hiányokat nem pótolta és utólag sem terjesztett elő kifogást a vitatott igény betérjesztésének elmaradása miatt, ezért a felszámoló intézkedését a felperes által elfogadottnak kell tekinteni.

Vitatta, hogy a felperes által kiállított számlák önmagukban bizonyítanak a teljesítést. Arra hivatkozott, hogy a számlákat mind ő, mind pedig a felszámoló vitatta, erre figyelemmel a teljesítést, illetőleg a követelés összecszerúságát a felperesnek kellett volna bizonyítani. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a feleket terhelő bizonyítási kötelezettséget, és nem tájékoztatta őt a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően a bizonyítandó tényekről. Valójában a bíróság felhívását megelőzően már jelezte a kereseti követelés összecszerúságával kapcsolatos álláspontját, tanúbizonyítási indítványát pedig az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértve utasította el.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Utalt rá, hogy a felszámoló a bíróság értesítése alapján hivatalos tudomással bírt a hitelező igényéről, ezért jogszerűtlenül járt el, amikor a követelést vitatva nem terjesztette be a bírósághoz, így a Cstv. 41. § (1) bekezdésében foglalt kizárási ok vele szemben nem áll fenn.

Álláspontja szerint a jogszabályi előírásoknak megfelelően kiállított, befogadott és nem kifogásolt számlák igazolják az azok alapjául szolgáló gazdasági eseményeket, erre figyelemmel az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a számlák kibocsátását nem előzte meg tényleges teljesítés. Az alperes elkéssetten tette meg észrevételét, melyben

továbbra sem nyilatkozott arról, hogy a keresetet milyen indokok és bizonyítékok alapján vitatja.

A fellebbezés **alaptalan**.

Az alperes, amikor érdemi ellenkérelmében (Pp.139. §) a kereset elutasítását a Cstv. 41. § (1) bekezdés 2. fordulatra hivatkozva kérte, valójában pergátló kifogással élt, mely a per megszüntetésére irányult. A Ptk.204. § (1) bekezdés c./ pontja értelmében más jogszabály is nevesíthet olyan követeléseket, amelyek bírói úton történő érvényesítése kizárt (naturalis obligatio). A Cstv. 41. § (1) bekezdése arra az esetre, ha a felszámolás egyezséggel zárult, ilyen követelésként határozza meg azokat, melyeket a jogosult a felszámolási eljárásba nem jelentett be. Amennyiben a perben a felperes valóban olyan követelést érvényesít, amely a Cstv. 41. § (1) bekezdés hatálya alá tartozik, a Pp. 157. § a./ pont alapján - figyelemmel a Pp. 130. § (1) bekezdés f./ pontjára - az alperes érdemi ellenkérelme nyomán a per megszüntetésének van helye.

A Cstv. 41. § (1) bekezdés második mondata a törvény 1997. évi módosítása során került be a jogszabályba. Az itt alkalmazott fordulat, szóhasználat a Cstv-ben máshol nem szerepel: olyan követelések későbbi bírói úton történő érvényesítését zárja ki, melyek esetében teljesül az a feltétel, hogy a jogosult „a felszámolási eljárásba hitelezőként nem jelentkezett be”. A Cstv. a hitelezői igény bejelentésére a felszámolási eljárás megindításának közzétételétől számított 40 napos határidőt szab, ezen határidő elmulasztása után legfeljebb a felszámolás közzétételétől számított egy éven belül érvényesíthető az igény. Az adós a törvény értelmében hitelezőivel az eljárás bármely szakaszában egyezséget köthet, nem kell megvárnia az egy éves igényérvényesítési határidő leteltét sem. Előfordulhatnak ezért olyan esetek, amikor a hitelező követelését a felszámolónál bejelenti, addigra azonban már az adós elkészítette az egyezségi javaslatot, esetleg rövid időn belül megtartja a bíróság az egyezségi tárgyalást, és nem áll elegendő idő a felszámoló rendelkezésére ahhoz, hogy a bejelentett követelést a Cstv. 46. § (6) bekezdése szerint a bejelentési határnapot követő 45 napon belül felülvizsgálja. Ezért ha a felszámoló a követelést bármilyen okból vitatja, úgy a felülvizsgálati határidő alatt is köthető egyezés. Lehetséges az is, hogy a felszámoló hiánypótlásra hívja fel a hitelezőt, aki azt csak az egyezés megkötése után teljesíti. Különböző okból előfordulhatnak tehát olyan esetek, hogy a felszámolásba a jogosult hitelezőként bejelentkezett, igényét a felszámoló még nem igazolja vissza vagy vitatja, egyeztetést kezdeményez, az egyezés azonban létrejön. Az ilyen egyezésnek az érintett jogosult nem részese, annak hatálya kényszeregyezséggé sem hathat ki rá. Ez a magyarázata annak, hogy a Cstv. 41. § (1) bekezdése egyezés esetén már a hitelezőként való bejelentkezést is elegendőnek tartja annak megállapításához, hogy a jogosult a nemperes eljárásban alanyi (anyagi) jogát érvényesítette, ilyenkor a követelés későbbi érvényesítése nem lehet kizárt.

Gf.I.30.182/2007/4.szám

Azzal kapcsolatban, hogy a felszámolónak a bejelentett hitelezői igény kapcsán milyen törvényben szabályozott kötelezettségei vannak, ha vitatja a bejelentett hitelezői igény jogalapját vagy összezszerúságát, a Cstv. 46. § (6) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz. A hitelezővel való egyeztetést követően ezt az igényt - az elbíráláshoz szükséges iratokat mellékelve - a felszámoló bírósághoz kell beterjesztenie. Az igény

felszámolónál történő bejelentése után, ha a felszámoló vitatja a követelést, közli ennek indokait, a hitelezőnek el kell döntenie: elfogadja a felszámoló válaszát, és a vitató nyilatkozat folytán visszavonja a kérelmét (attól „eláll”), vagyis a követelését mégsem érvényesíti, vagy fenntartja ezt az igényt, és ebben az esetben azzal kell számolnia, hogy a követelés jogszerűségét a felszámoló bíróság bírálja el. Minden olyan esetben, amikor a felszámoló vitatja a hitelezői igény jogalapját vagy összecszerűségét, a meglévő iratokkal együtt a hitelezői igényt elbírálás végett be kell terjesztenie a felszámoló bírósághoz. Így van ez akkor is, ha hiányosnak tartja a mellékelt iratokat és ezek pótlására eredménytelenül hívta fel a hitelezőt. A hitelezői igény feltételtől függő visszaigazolására nincs mód, ez valójában a követelés vitatását jelenti (Ítéltáblai Határozatok 2004/2/73. számú jogeset). Ha a hiányok pótlása nem történik meg, ebből még nem következik, hogy a hitelező a vitatás miatt nem kívánja a követelést a felszámolási eljárásban érvényesíteni, nem tartja fenn ezt az igényét. Az elállást tartalmazó nyilatkozat, a kifejezett joglemondás hiánya vélelmezéssel nem pótolható, a felszámolási eljárásban sem érvényesül a „hallgatás, beleegyezés” elve. Amennyiben a felszámoló nem azért vitatja a bejelentett követelést, mert azt hiányosnak tartja, hanem érdemi okokat hoz fel, ilyen esetben a hitelezőtől ugyan elvárható, hogy közölje a felszámolóval, a felhozott érvek ismeretében is fenntartja-e az igényét, de a bírói gyakorlat a hitelező mulasztásához akkor sem fűz jogkövetkezményt, hanem annak tulajdonít elsődleges jelentőséget, hogy a felszámoló törvényi kötelezettsége a vitatott hitelezői igény beterjesztése; ha nem ismeri el az igényt (nem igazolja vissza), akkor ezt a kötelezettségét - a hitelező mulasztásától függetlenül - teljesítenie kell. Ha ezt elmulasztja, a hitelező későbbi kifogása alapján a felszámoló bíróság a kifogással egyidejűleg érdemben bírálja el a vitatott hitelezői igényt. Egyebekben a felszámoló mulasztásáról a hitelezőnek szükségképpen nem kell tudnia, így ezt csak azt követően kifogásolhatja, ha az egyértelműen tudomására jut. A hitelező számolhat azzal, hogy a vitatott igény beterjesztését követően a bírósági eljárás időtartama általa nem befolyásolható, az kifejezetten bizonytalan, ezért sem tudhat a felszámolói mulasztásról, emiatt a kifogás előterjesztésének hiányát ilyen esetben a hitelező terhére értékelni nem lehet.

A Cstv. a hitelezői igényekkel összefüggésben használja az elismert (36. § (1) bekezdés, 46. § (8) bekezdés), másrészt a vitatott követelés fogalmát (44. § (3) és (4) bekezdés, 46. § (6) bekezdés), olyan rendelkezés azonban a törvényben nem szerepel, amely feljogosítaná a felszámolót arra, hogy a hitelező követelését érdemi vizsgálat nélkül elutasítsa. Amennyiben a felszámoló a hitelező követelését bármely okból nem hajlandó visszaigazolni, vagyis elismerni, ezt a követelést, mint vitatott hitelezői igényt köteles a felszámoló bírósághoz elbírálás végett beterjeszteni. Nem érheti a hitelezőt hátrány amiatt sem, ha a felszámoló indokolatlan hiánypótlást rendel el, esetleg eljárása során hibát vét.

- 6 -

A perbeli esetben a felperes, mint az Európai Unió más tagállamában, **(ország neve)** bejegyzett gazdasági társaság a felszámolási eljárásba hitelezőként bejelentkezett, követelését a felszámoló bírósághoz bejelentette, az iratokat a bíróság a felszámolóhoz továbbította. A felszámoló hiánypótlást rendelt el, olyan meghatalmazás csatolását kérte, amelyet a cégjegyzésre jogosult írt alá. Amennyiben a képviseleti jog kérdéses, úgy magát a felet kell felhívni a hiánypótlásra, a felszámoló azonban a véleménye szerint képviseleti jog nélkül a fél nevében eljáró ügyvédi irodának címezte a felhívását. Egyebekben a felperes H/1. alatt szabályszerű meghatalmazást csatolt a felszámolási eljárásban (1973.

évi 11. tvr. 2. §-a, a külföldön felhasználásra kerülő közokiratok diplomáciai vagy konzuli hitelesítésének (felülhitelesítésének) mellőzéséről Hágában, 1961. október 5. napján kelt Egyezmény (2)-(5) cikke), melyet a felszámoló bíróság elfogadott. Ezt tükrözi a bíróság végzésének fejrésze, ahol kifejezetten szerepeltette, hogy a hitelezőt ügyvédi iroda képviseli az eljárásban. A felszámoló emellett az egyik számla vonatkozásában olyan kifogással élt, amely miatt a számla „nem elfogadható”. Végül utalt az adós korábbi, a számlákkal kapcsolatban tett észrevételére, és felhívta a felperest, hogy erre is nyilatkozzon. Ezen utóbbi felszámolói hivatkozások a követelés vitatására utalnak, a követelés egészére vonatkozó elutasítás tartalmilag azonos a teljes vitatással. Az alperes ugyanis a kapott számlák, majd felszólítás után olyan tartalmú észrevételt tett, amely szerint azért nem fizeti ki a felperes által követelt összeget, mert ehhez szüksége van a számlák eredeti vagy másolati példányára, a felperes követelését így beazonosítani nem tudja, mert „nyilvántartása eltér” a felszólító levél részletes adataitól. Mivel a felszámoló az adós korábbi ilyen tartalmú észrevételére hivatkozott, melyet a Szegedi Ítéltábla is a második felszámolási eljárásban úgy tekintett, hogy az adós vitatta a tartozását, megállapítható, hogy ezen vitatott hitelezői igényt a felszámolónak be kellett volna terjesztenie a felszámoló bírósághoz.

Megjegyzzi az ítéltábla, hogy a per második szakaszában az alperes maga is úgy nyilatkozott, a korábbiakban vitatta a kereset jogalapját és összegszerűségét, a vitatást az előbb említett észrevételek jelentették, melyekre a felszámoló is hivatkozott.

A Cstv. egyezsége vonatkozó szabályai úgy rendelkeznek, ha az eljárásban olyan fél is szerepel, akinek vitatott hitelezői igénye van, az adós - mivel a hitelezőkkel ő köti meg az egyezséget - köteles gondoskodni arról, hogy ezen követelés kielégítésére a tartalék rendelkezésre álljon (Cstv. 44. § (3) bekezdés). A felperes vitatott hitelezői igény jogosultja volt a felszámolási eljárásban, az adós azonban a felszámolási eljárásban e követelésre tartalékot nem képzett.

A felszámoló azon felhívása, az alperes perbeli védekezése, amely szerint a hitelezői igény nyilvántartásba vétele csak akkor lehetséges, ha a hitelező befizeti a regisztrációs díjat önmagában helytálló. Helyesen azonban ez a szabály csak az elismert, tehát visszaigazolt (vagy vitatott igénynél jogerős bírósági végzéssel megállapított) követelésekre vonatkozik. Ez következik a Cstv. 46. § (7) bekezdés rendelkezéséből, mely kifejezetten visszautal az (5) bekezdésben meghatározott követelésekre, ezek pedig az elismert követelések. Ha a felszámoló vitatja a követelést, a hitelező nem köteles regisztrációs díj fizetésére, előbb a bíróságnak kell

- 7 -

Gf.I.30.182/2007/4.szám

abban dönteni, hogy rendelkezik-e a hitelező megalapozott követeléssel; ha igen, a későbbiekben is befizetheti a regisztrációs díjat, ha nem, úgy e kötelezettség fel sem merül.

Az alperes fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a kereset megalapozottságát és összegszerűségét annak ellenére, hogy erre vonatkozó álláspontját és bizonyítási kérelmét előterjesztette. Valójában az alperesnek érdemi ellenkérelmében konkrét okot kellett volna megjelölnie, melyre figyelemmel vitatja a keresetet. Önmagában a felperes a követelés jogalapját és összegszerűségét a számla csatolásával még nem

bizonyítja, ahhoz azonban, hogy bármely kérdésben bizonyítást rendeljen el a bíróság az szükséges, hogy az alperes ne csak formálisan, hanem konkrétan, érdemben tegye vitássá a keresetet. Jelen esetben az alperes az önmaga ellen kezdeményezett felszámolási eljárásban számlaszám, esedékesség, összeg szerint feltüntette a tartozásait, ezek között maradéktalanul szerepeltek a perbeli számlák is. Ilyen elismerés után vitathatja ugyan az alperes a tartozását - miként tette azt 2004. december 13-án -, most már azonban fokozottan terhelte az a kötelezettség, konkrétan határozza meg, melyik számlában megjelölt tartozását vitatja, és miért. Az alperes ellenkérelmében csak általánosságban vitatta a keresetet, következésképpen nem tette aggályossá a kereset jogalapját és összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a kereseti kérelemnek megfelelően az idegen pénznemben teljesítendő pénztartozás után fizetendő kamat mértékét az Európai Központi Bank által meghatározott referencia kamatlábnak megfelelően állapította meg (a Csongrád Megyei Bíróság Polgári-Gazdasági-Közigazgatási Kollégiumának 4/2006. (X.27.) kollégiumi véleménye, megjelent a BDT 2007/1. számában).

Az előbbiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét - az indokolást kiegészítve - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles a felperes másodfokú eljárási költségének megfizetésére, az ügyvédi munkadíj összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontja, valamint (5) bekezdése alapján állapította meg.

Szeged, 2007. szeptember hó 20. napján

Dr. Mátyóki Zsolt sk.
a tanács elnöke

Dr. Hámori Attila sk.
előadó bíró

Szűts Károlyné dr.sk.
táblabíró